

Лазор М.О. Законопроект «Про службу в органах місцевого самоврядування» № 6504: інновації та гармонізація. *Економіко-правові та управлінсько-технологічні виміри сьогодення: молодіжний погляд* : матеріали міжнародної науково-практичної конференції : у 3 т. Т. 3 (м. Дніпро, 04 листоп. 2022 р.). Дніпро : Університет митної справи та фінансів, 2022. С. 319 – 321.

Лазор М.О.,
аспірант кафедри публічного управління та адміністрування Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського (науковий керівник – Кононенко В.В., д.і.н., проф., завідувач кафедри публічного управління та адміністрування Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського)

ЗАКОНОПРОЄКТ «ПРО СЛУЖБУ В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ» № 6504: ІННОВАЦІЇ ТА ГАРМОНІЗАЦІЯ

Гармонізація законів «Про державну службу» в редакції від 16.12.1993 р. [2], а згодом прийнятого «Про службу в органах місцевого самоврядування» від 07.06.2001 р. [5] дозволяла більш-менш безболісно переходити із одного виду служби в інший. Такі процеси відбувались, здебільшого, після чергових місцевих виборів або зміни голів місцевих державних адміністрацій. Причину таких переходів обумовлено політизацією публічної служби, хоча чинним законодавством передбачена її аполітичність. Ця проблема ще потребує вирішення законотворцями у майбутніх законах чи внесенням змін в існуючі.

Нова редакція Закону України «Про державну службу» [3], прийнята 10.12.2015 р. Із початком дії якого з 01.05.2016 р., гостро виникла проблема дисгармонії із діючим законом України «Про службу в органах місцевого самоврядування» [5]. Тому, при підготовці нової редакції цього закону законодавці повинні максимально адаптувати його як до реформованого адміністративно-територіального поділу, так і до основних положень діючого закону «Про державну службу». Насамперед, це стосується принципів служби, прийняття на вакантні посади, класифікації посад та рангів, проходження служби та інші питання, що логічно доповнювало б модель публічної служби України.

Кабінету Міністрів України, як суб'єкту законодавчої ініціативи, потрібно було тривалий час (майже сім років), щоб підготувати такий законопроект, який, на нашу думку, необхідно було розробити та прийняти одночасно із новою редакцією «Про державну службу».

Ще одним важливим питанням у встановленні нових організаційно-правових засад служби в органах місцевого самоврядування, окрім зазначеного, є необхідність взяття до уваги досвід країн світу, а також адаптація цього законопроекту до стандартів Європейського Союзу.

У ст. 7 пропонованого законопроекту [6] передбачено гармонізацію категорій посад службовців місцевого самоврядування із категоріями посад державної служби (ст. 6) [3]. На відміну від діючого Закону України «Про

службу в органах місцевого самоврядування» (2001 р.) [5], де визначено 7 категорій посад та 15 рангів, у новому законопроекті пропонується розмежування всіх посад органів місцевого самоврядування на 3 категорії (I, II, III) (хоча й не пролітеровані (А, Б, В) як у державній службі) та 9 рангів, що залишається до кінця нез'ясованим.

Кожна із визначених категорій, відповідно до законопроекту, має 2-3 підкатегорії, чого немає у діючому Законі «Про службу в органах місцевого самоврядування». Проте, у Законі «Про державну службу» [3] такі підкатегорії зафіксовані у п. 4 ст. 6 (доповнено згідно із Законом № 117-IX від 19.09.2019 р.). Ці зміни були внесені постфактум після прийнятої постанови Кабінету Міністрів України «Питання оплати праці працівників державних органів» [1], а у Законі України «Про державну службу» затверджено порядок визначення підкатегорій.

Ураховуючи реалії сьогодення необхідно, швидше за все, доповнити п. 3 ст. 18 [6] і заборонити вступ на посади в органи місцевого самоврядування колаборантів і не тільки засуджених за кримінальні злочини, але і тих, хто притягувався до адмінвідповідальності за колаборантську діяльність.

Пропонується також у п. 3 ст. 24 [6] змінити «можуть включатися...» на «вводяться (приєднуються)... науковці, експерти, представники громадських організацій...». У протилежному випадку – ці конкурси і надалі будуть кишеньковими, як і дотепер та не лише в місцевому самоврядуванні.

Важливою є ст. 35 законопроекту «Кадровий резерв» [6], що вважаємо правильним орієнтиром роботи з метою покращення кадрового потенціалу у місцевому самоврядуванні і чого, на жаль, немає у законі про державну службу, не дивлячись на неодноразові закиди урядовців про «кадровий голод» у країні. Адже формування та ведення кадрового резерву, його ефективне використання – це основа розвитку не лише служби в органах місцевого самоврядування, але і державної та публічної служб загалом.

Що стосується юридичної відповідальності службовців місцевого самоврядування, то ці розділи і статті законопроекту фактично приведені до гармонізації із чинним законом про державну службу.

Із прийняттям нової редакції Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» [6], з метою вирішення наведених вище проблемних питань, необхідно внести зміни і в діючі Закони «Про державну службу» [2] та «Про місцеве самоврядування в Україні» [3].

Список використаних джерел

1. Питання оплати праці працівників державних органів : постанова Кабінету Міністрів України від 18.01.2017 р. № 15. URL : <https://zakon.rada.gov.ua>
2. Про державну службу : Закон України від 16.12.1993 р. № 3723-XII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua>
3. Про державну службу : Закон України від 10.12.2015 р. № 889-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua>

4. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР. URL : <https://zakon.rada.gov.ua>
5. Про службу в органах місцевого самоврядування : Закон України від 07.06.2001 р. № 2493-III. URL : <https://zakon.rada.gov.ua>
6. Про службу в органах місцевого самоврядування : законопроект № 6504. URL : <https://zakon.rada.gov.ua>